

BANC D'ALIMENTS

Un banc bo

La fam és sòrdida. Parlar de fam et porta les imatges de nens desnodrits allargant els braços per arrebregar el que se'ls llença des d'algun vehicle. Gent remenant papereres i abocadors. Ulls desorbitats, panxes inflades, mosques.

Cada dia però la fam es fa més civilitzada, més propera. Ja no ataca només a persones desconegudes de terres llunyanes, ha entrat a casa, a la cantonada del gran restaurant, al passeig on els supervivents triomfadors de la societat xerren de les seves coses davant una copa de vi blanc gelat. Una part cada dia més important de la població occidental sent ja la sordidesa de la fam. Alguns tenen treball (remunerat amb un sou de misèria), poden mantenir encara un pis desbaratat (amb televisor) i amb molta sort escolaritzar als fills, però no alimentar-los. La fam de la societat actual no és ancestral, no ve d'origen, és només una conseqüència.

La conseqüència d'un entramat social planificat estrictament per a una classe. Una societat de falses prioritats, injustes de pecat, que s'espolsa la responsabilitat de les nafres que ella mateixa ha creat. Les propostes socials estatals són pedaços insuficients i mal cosits. Atenen, diuen, a les persones en risc de marginació però el tall per definir als que estan en risc, deixa enrere a molts d'altres que ja són naufragats en aquest mar i es van perdent en la seva immensitat sense opció a tornar a la barca.

I com sempre passa quan la política arriba al seu grau de complaença i es renta les mans, una petita part de la ciutadania es fa càrrec del problema.

Els Bancs d'Aliments són la darrera esperança dels que estan a punt de caure de la barca. Naus i magatzems s'omplen de queviures que es reparteixen després entre els necessitats. Cada vegada més necessitats, cada vegada menys gent que pugui col·laborar.

El seixanta per cent de les estanteries dels Bancs d'Aliments s'omplen amb els aliments recuperats a empreses que no poden comercialitzar segons quins productes per estar caducats (quan en realitat no caduquen) o per haver passat de moda (una moda fugaç que pot durar menys d'una temporada). La resta del quaranta per cent s'aconsegueix gràcies al que els sobra als Restaurants (significatiu contrast) i a aportacions particulars (especialment en companyes de recapte). La feina de recollida,

selecció i repartiment, la fan com sempre també, els voluntaris que saben aplanar el difícil tràmit de pidolar. Els recursos oficials no es malgasten en aquestes operacions, ells tenen feina. Anant molt bé les coses, potser algun dia el Municipi donarà un diploma a la feina d'aquests voluntaris, potser.

Vist una mica de lluny, els Bancs d'Aliments recorden el "Socorro Rojo" de connotacions bèl·liques però és que la fam hauria de ser la primera guerra a vèncer per part dels governs, fins i tot abans que el corredor del Mediterrani.

En paral·lel els de la copa de vi blanc gelat, segueix opinant que la administració es preocupa massa per la gent que demana menjar enlloc de treballar. Així és molt fàcil viure, diuen, i demanen una altra copeta.

ve de la pàgina 2

han d'anar a casa a preparar el dinar o buscar els fills a l'escola mentre el voltor espera sense pressa. Poden retardar un desnonament però a la llarga perden la batalla. El discurs oficial diu acollir als que han fotut fora de casa, però el discurs és mentida. Al desnonat se li ofereix una vivenda provisional d'acollida -si

en queden- o se'ls trasllada a un Hostal si tenen habitacions lliures en una ciutat farcida fins a rebentar de turistes. Cap administració, ni una sola, és capaç de garantir les necessitats bàsiques dels desnonats més enllà d'uns dies... I després vindrà el silenci perquè el poble, bo com és per naturalesa i els partits d'esquerra bons com són per

estatus, faran els esgarips que toquen però tot seguit passaran a la calma.

No hi ha lluita, no hi ha iniciatives. No es guanya quan saps que la banca està al darrera. Què se n'haurà fet dels més de quatre milers de desnonats a Catalunya durant el 2023? Aneu a saber.